

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nadejda Toma, Petru Moraru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Postica Marin, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Criuleni din 15 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui,

Postica Marin Gheorghe, născut la 14 iulie 1982, originar și domiciliat sat. Dubăsarii-Vechi, r-nul Criuleni,

Datele referitoare la examinarea cauzei:

1. de la 24 mai 2013 pînă la 15 noiembrie 2013 (prima instanță)

2. de la 06 decembrie 2013 pînă la 16 ianuarie 2014 (instanța de apel)

3. de la 10 septembrie 2014 pînă la 19 noiembrie 2014 (instanța de recurs).

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 15 noiembrie 2013, *Postica Marin Gheorghe* a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 10 (zece) ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

Cauza a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Postica Marin Gheorghe la 04 mai 2013, aproximativ la ora 19:00, aflându-se în oșpeție acasă la cetățeanul Alexei Duhlicher, situată în satul Dubăsarii Vechi, raionul Criuleni, fiind în stare de ebrietate alcoolică, având scopul vătămării integrității corporale altei persoane, din cauza relațiilor ostile iscate cu ultimul, i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii și cu scaunul în diferite regiuni ale corpului, în rezultatul căruia i-a cauzat vătămări corporale grave periculoase pentru viață, care au provocat decesul acestuia.

3. Sentința a fost atacată de către inculpat, care a soliciat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

În motivarea cerințelor sale, inculpatul a indicat că de fapt nu a avut intenția de a provoca urmările prejudiciabile suferite de partea vătămată, infracțiunea s-a produs în rezultatul aflării ambelor părți în stare de ebrietate alcoolică, fapt de la care inculpatul a comis fapta în stare de responsabilitate redusă.

La fel a indicat că la momentul comiterii faptei nu și-a dat seama de gravitatea acțiunilor comise și din considerentul că partea vătămată nu avea asupra sa urme vizibile de leziuni grave, din acest motiv inclusiv și nu a acordat careva ajutor.

A mai invocat inculpatul și faptul că are la întreținere doi copii minori, iar soția sa nu este încadrată în câmpul muncii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2014, care a fost pronunțată integral la 13 februarie 2014, apelul declarat a fost respins ca

nefondat, fiind menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punct de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv și just a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în fapta incriminată.

Referitor la individualizarea pedepsei, s-a indicat că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75-78 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă, în raport cu circumstanțele cauzei și fapta comisă.

6. Hotărârile instanțelor de fond și apel sunt atacate cu mai multe recursuri ordinare de către inculpat la 24 februarie 2014, 11 aprilie 2014, 17 mai 2014 și 11 iulie 2014, care nu întruneau totalitatea condițiilor legale prevăzute de legislația procesual penală și care au fost restituite pentru înlăturarea neajunsurilor indicate.

După înlăturarea neajunsurilor indicate, hotărârile menționate sunt atacate de către inculpat cu recurs ordinar la 01 august 2014, care a fost depus prin intermediul oficiului poștal și prin care se solicită casarea parțială a acestora cu stabilirea unei pedepse mai blânde.

În motivarea cerințelor, inculpatul critică soluția de individualizare a pedepsei, deoarece susține că a recunoscut vina în cele comise, are la întreținere doi copii minori, iar soția sa este invalid de gradul II.

6.1. Pe cauză este depusă referință de către procuror, care consideră necesară dispunerea inadmisibilității recursului declarat din motiv că în conținutul acestuia nu este indicat nici un temei prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, luând în considerație și argumentele expuse în referință, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale, însă critică decizia instanței de apel sub aspectul individualizării pedepsei.

Colegiul penal în acest sens indică că la stabilirea pedepsei instanța de apel și-a argumentat suficient soluția sa și a ținut cont în deplină măsură de dispozițiile art. 75 Cod penal, care prevede, că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

Criteriile generale de individualizare a pedepsei sînt acele reguli, principii, prevăzute de Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină seama la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Astfel, Colegiul penal menționează că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată. Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor

lor, avînd drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea acestuia, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni, atît din partea condamnatului, cît şi din partea altor persoane.

Mai mult, Colegiul penal remarcă că pedeapsa este echitabilă cînd ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, **proporţionale** cu gravitatea infracţiunii săvîrşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă şi atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît de către condamnat, precum şi de alte persoane. Ori, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blîndă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni.

Aşadar, Colegiul penal consideră, că la individualizarea pedepsei inculpatului, s-au apucat limitele acesteia, în vigoare la data comiterii faptei, în condiţiile aplicării prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, care erau de la 5 (cinci) ani 4 (patru) luni pînă la 10 (zece) ani. În aşa mod, rezultă că s-a ţinut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracţiunii săvîrşite şi de persoana inculpatului, care se caracterizează negativ şi în privinţa căruia, cu toate că s-au reţinut circumstanţele atenuante precum, contribuirea activă la descoperirea infracţiunii, recunoaşterea vinei în comiterea infracţiunii şi căinţa sinceră de cele comise, s-a considerat imposibilă corectarea şi reeducarea lui fără privarea de libertate.

În concluzia celor expuse, Colegiul penal constată că hotărîrea instanţei de apel nu este afectată de erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind necesară dispunerea inadmisibilităţii recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curţii Supreme de Justiţie,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Postica Marin, prin care se solicită casarea sentinţei Judecătorei Criuleni din 15 noiembrie 2013 şi deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 16 ianuarie 2014, în cauza penală în privinţa lui ***Postica Marin Gheorghii***, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunţată integral la 10 decembrie 2014.

Preşedinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Petru Moraru